

TF

MAI 1979

**Sovjet
ut av
Tsjekko-
slovakia**

Leder: Lag en spennende og morsom valgkamp	2	Et demagogisk magaplassk	18
21. august 1979. Et forslag til politisk plattform.	7	Kritikk av militærprogrammet.	20
Kampucheas folk fører folkekrig mot sosialimperialismen — Hva gjør vi? ..	10	Teser om militærspørsmålet	22
Lagsmøte om anti-imp. frontarbeid og 21. august	13	«Kapitulasjonsteser» (svar)	25
Klassekampen: Gjør en dårlig ting til en god ting.	14	Til militærdebatten	27
MILITÆRDEBATTEN:		Skal vi gå inn i den borgerlige hæren? ..	28
Forslag til teser — et elendig dokument.	16	Noen argumenter i militærdebatten. . .	31
		ØKONOMIDEBATTEN:	
		Kommentar til SKs økonomi-melding .	33
		Svar til Karl	34
		Melding fra redaksjonen	36
		Vedlegg: Endringsforslag til militærtesene.	

LEDER:

LAG EN SPENNEN- DE OG MORSOM VALGKAMP!

Jeg tror ikke jeg tar mye feil hvis jeg tipper at mange ser på valgkampen som «enda en oppgave» som må løses og at de går til den med nokså laber entusiasme. Med erfaringene fra de tidligere valgkampene i bakhue er en sånn innstilling forståelig og jeg skal ikke bruke plass til å moralisere over den. De tidligere valgkampene våre har vært ganske grå. Valgpropagandaen vår har lidd av elefantsjuke og vært ganske tung og massiv. Det ser ut som om vi ml-ere kan være humoristiske og inspirerte innimellom, men at når det blir valg, så blir vi gravalvorlige og fryktelig allmenne. Dette er sjølsagt ensidig, men jeg tror mange vil nikke gjenkjennende til beskrivelsen. Jeg vil heller ikke stikke under en stol at vi i partiledelsen og jeg sjøl har vår del av ansvaret for at valgkampene våre har fått dette ettermølet.

Men blant annet derfor går jeg til denne valgkampen med en ny innstilling. Nå skal vi reise kjerringa. Vi skal bruke denne valgkampen til å vise at AKP (m-l) og RV ikke er noe avskrivingsbyrå av Kina som bare bryr seg om utenrikspolitikk. Vi skal vise at vi har klare standpunkter i de daglige klassekampsakene som folk er opptatt av. Vi skal vise at en revolusjonær politikk kan uttrykkes på lettfattelig norsk. Vi skal vise at vi ikke bare mestrer teori, men også humor og ironi. Vi skal sette oss inn i konkrete fakta om boligspørsmål og distriktspolitikk sånn at folk ser at vi veit hva vi snakker om. Vi skal ta initiativer og foreta utspill, sånn at vi trenger oss fram i nyhetsbildet.

Med et sånt mål for valgkampen tror jeg valgkampen vil bety mye for partiet og den revolusjonære bevegelsen. Det er ikke bare et pliktlop vi gjennomfører fordi vi må. Det er en kampanje som kan ruske opp i tilværelsen og gjøre politikken vår morsommere og mer engasjerende, både for oss sjøl og for våre sympatisører. Problemer i partiøkonomien, problemer med byråkrati og andre ting kan ha slitt en del på entusiasmen. Det er ikke noe å si på det. Men nettopp derfor tror jeg partiet trenger en aktiv og offensiv valgkamp av den typen jeg skisserer. Jeg tror omlandet vårt trenger det, og jeg tror det kan styrke partiet politisk på lengre sikt ved at vi griper inn i flere klassekamp saker enn det vi har gjort til nå.

KRITIKK AV TIDLIGERE VALGKAMPER

Valgkampen i 1973 er kritisert for å ha vært høyre. Det er riktig. Den var dessuten ganske tafatt. Mye av valgkampen blei drivi på at «vi ønsker enhet med SV». Så seint som på ettersommeren 1973 vedtok RVs landskonferanse en oppfordring til SV om enhet ved valget, enda det var totalt umulig, til og med praktisk. Vi lå flate for revisjonistene og sa ingenting om Sovjet. Dette var de viktigste feilene. Ellers var det noe riktig også, sånn som at vi agiterte mot nedlegging av småsjukehus og prøvde å få til et utspill om dette. Det blei bare altfor bleikt og lite offensivt.

Det er ikke så mye diskutert hva som var feil med valgkampene i 1975 og 1977. Jeg mener det er nødvendig å ha en viss oppfatning av dette for å gjøre en bedre valgkamp i år.

Med et stikkord vil jeg si at begge disse to valgkampene var stygt skjemma av *ultra* «venstre» feil. I 1975 kunne det forklares med at vi hadde et behov for å markere en skarp prinsipiell avvisning av revisjonismen. Derfor var det naturlig at vi laga et valgprogram som var ei utbedring av partiprogrammet på vesentlige punkter. Det ville være moralisme å rive 1975-valget helt ut av tid og rom og ikke ta hensyn til dette. Men når det er sagt må vi si at RV 1975 var en meget snever og selektiv front. Det var ubetydelige forskjeller på RVs og partiets program. På tross av at det var et kommunevalg hadde RV stort sett lite å by på i kommunepolitikken. Avvisninga av løftepolitikkerne gikk så langt at vi ikke engang sa fra om hvilke standpunkter vi ville ta i kommunestyrene (av redsel for at det skulle oppfattes som valgflesk). Ellers dreiv vi valgkamp i vårt nære omland og syntes dårlig i den store sammenhengen.

Valgkampen i 77 blei en dårlig reprise på den i 75. Spørsmålet om væpna revolusjon var opprinnelig ikke inne i RV-plattformen, men kom inn fordi på tildelingen bøyde seg for feilaktig kritikk fra noen få lag. Det vi fikk ut av debatten om væpna revolusjon i valgkampen var Arbeiderbladets «hagle»-oppslag. Den debatten fungerte i hovedsak negativt. Ellers var valgkampen prega av at vi kritiserte de andre, særlig DNA og SV. Men folk er mer interessert i å høre hva vi mener om forskjellige ting. Når vi fikk spørsmål om det blei vi ofte svar skyldig. Både i 1975 og —77 var det stor motvilje mot å verve stemmer. Rett før valget blei det ført fram paroler om at det var bedre med en på studiesirkel enn 20 stemmer, og at det viktige var «kvalitative» STEMME. Dette er ultraradikalt pissprat. Vi går alltid ut i valget for å få flest mulig stemmer. Sånne ideer hindrer oss i å gjøre jobben vår. Når RV får betydelig færre stemmer enn det som går i Faglig 1.maifront er det noe som er helt galt med måten RV søker stemmer på og delvis også med den politikken som presenteres. Vi veit at det finnes folk også i SV-tog og DNA-tog som er enig med oss i sak. Vi veit at det står folk på fortauskanten som er enige, men som ikke tør gå, osv. Vi må simpelthen si oss misfornøyde med 14 500 stemmer.

En annen sak som skriker en i øynene dersom en finner fram det gamle valg-materialet vårt er at det er uhyre lite agitatorisk og konkret. Det er stort sett ganske uspiselig, særlig i formen. Det ser ut som om vi kan være morsomme og inspirerende til tider, men når valgkampen nærmer seg blir vi gravalvorlige og

dogmatiske. Vi er redde for å agitere ei sak, drive den, fordi vi er redde for at det skal skape parlamentariske illusjoner. Så sier vi alt det obligatoriske og kan være sikre på at flertallet av publikum har hoppa av før vi kommer til poenget.

Når det gjelder den politiske linja for RV, så la vi stor vekt på proletariatets diktatur, væpna revolusjon og støtte til partiet. I etterpåklokskap mener jeg det var feil å gjøre disse sakene til sentrale saker i valgkampen. En sak er at partiet må ha et klart standpunkt til sånne viktige spørsmål og må kunne svare klart og greit på spørsmål om dem. Men allmenn propaganda for proletariatets diktatur fungerer ikke som valgagitasjon. Det blir et fremmedord med lite konkret innhold for tilhørerne. Ved å utvikle en skarp og god klassekampagitasjon på dagsaktuelle saker kan vi bringe folk nærmere til proletariatets diktatur enn ved å snakke allmennt om dette begrepet. En revolusjonær situasjon forutsetter blant annet at de revolusjonære har vært dyktige til skjerpe massenes indignasjon over de konkrete overgrepene daglig blir utsatt for.

Vi har også forveksla våre egne interne overlegninger om parlamentarisk arbeid med valgkampprofil. «Avslør innafra» har vi sagt som nesten eneste grunn til å stemme RV. Dette krever et meget høyt nivå for å stemme RV. I stedet burde vi lagt hovedvekt på at vi har en bra klassekamppolitikk og at det er grunn god nok til å stemme RV. Når vi så var innafor kunne vi gjort er for virkelig å avsløre hvordan de borgerlige partiene løp fra løftene sine.

DEN POLITISKE LINJA FOR VALGET I ÅR

RV er en sosialistisk og revolusjonær front. Men RV har ikke uttalt seg om ås-sen revolusjonen skal foregå eller om hvordan det sosialistiske samfunnet skal organiseres. RV er mot de to supermaktene og understreker særlig truselen fra Sovjet. Innafor denne politiske ramma ønsker vi nyanser og divergerende oppfatninger. RV er ikke en anna utgave av partiet. Det er en front på et minimumsgrunnlag. RV legger hovedvekt på innenlandske kampsaker, særlig knytta til den økonomiske krisa og natur- og miljøspørsmål. RV retter hovedskytset mot regjeringa og kommunepampene, og altså ikke mot SV/«NKP». Det betyr ikke at vi ikke skal klå dem, vi skal klå dem på linja deres i de aktuelle kampsakene og forholdet deres til regjeringa og Sovjet. Men vi må legge hovedvekt på å vise i praksis at vi er et alternativ til disse partiene ved den linja vi står for i dagskampen.

VI HAR SAKER I MASSEVIS

1.mai viser vi at vi har kampsaker i massevis som vi slåss for. Vi kjemper mot rasering av viktige vassdrag, mot lønnsstoppen og nedleggelser av arbeidsplasser. Vi kjemper for daghjem og kollektivtransport, mot skyhøye husleier osv. Vi må utnytte dette og drive valgkamp på hva vi mener om sånne livsviktige spørsmål. Mange folk spør seg om hvordan parolene deres blir fulgt opp utenom 1.mai. Vi må vise at RV vil følge dem opp med initiativer og krav til kommunen og staten. Hvis vi tenker på denne måten blir det ikke vanskelig å finne saker, men å velge hvilke krav en skal legge hovedvekt på og finne ut åssen en skal få markert dem i valgkampen.

LOKALVALG EN FORDEL

Tidligere har vi vel ofte lurt på åssen vi skal få fram rikspolitikken og strategien i et kommunevalg uten at det virker for påklistra. Vi har med andre ord sett den lokale karakteren av valgene som et problem. Jeg mener at vi må snu på flisa. Det er en taktisk fordel at det er lokalvalg. Vi skal utnytte det. Det er i det lokale miljøet i boligdistriktet og på jobben vi har vår styrke. Vi må ta utgangspunkt i dette og gå i spissen for viktige saker som angår folk i den enkelte kommunen. RV kan markere seg sterkt i kommunalpolitikken og bør absolutt gjøre det.

VIKTIG Å FÅ STEMME – VIKTIG Å FÅ MANDATER

Vi bør legge vekk den lille skrekken for å sanke stemmer. Det kreves ingen opptaksprøve for å stemme RV. Vi må sette oss høye mål og oppsøke folk etter lister for å sikre stemmer fra dem. Vi har stort behov for å få lokalpolitiske talsmenn/kvinner og arbeidsfolk har det også. Derfor trenger vi mange mandater. Til nå har vi i RV-senteret sagt til pressa at vi tar sikte på de samme mandatene som sist pluss ett til i Tromsø og ett i Bergen, pluss fylkestingsrepresentanter i Hordaland, Troms, Sør-Trøndelag, Akershus. Dette er forsiktig. Vi burde absolutt ta sikte på å komme inn i kommuner som Harstad, Vågan, Molde, en av Telemarksbyene, Bærum, Moss og kanskje fler. Ei sånn målsetting er et konkret uttrykk for hva vi tar sikte på å oppnå i valgkampen. Det blir noe å jobbe for, sånn som vi jobba for å få 20 000 underskrifter foran 21. august i fjor (og fikk 50 000). Om vi lykkes i denne målsettinga vil vi ha gjort et synlig og stort hopp framover. Det vil bli lagt merke til i landsmålestokk og vi vil få større muligheter til å markere oss i kommunalpolitikken.

«NEW LOOK» I VALGKAMPEN

I 1977 brukte vi 120 000 kroner på fire sentrale valgaviser i KK-format. Hvor mange stemmer fikk vi på de avisene? Kunne vi brukt 120 000 kroner mer effektivt? Jeg trur vi fikk lite ut av de avisene. Delvis var de ganske uleselige, og delvis kunne andre virkemidler gitt mer tellende resultater. Jeg tenker spesielt på valg møter. Gode valg møter der vi får fram hva vi mener på en klar og grei måte kan ha stor betydning. Hvis møtene har bra kultur, en porsjon ironi og gir entusiasme kan de få ringvirkning. Vi må også delta på valg møter på skolene. Rett før påske deltok fire av oss i valgkampsenteret på valg møter på skolene. Det var i gjennomsnitt 150 elever på møtene. For å gjøre et tankeeksperiment kan vi anta at dette gjennomsnittet holder seg og at vi deltar på 200 slike møter i valgkampen. Det betyr at vi vil snakke direkte til 30 000 mennesker. Det sier seg sjøl at dersom vi gjør en god figur på disse møtene vil det ha enormt stor betydning, mye mer enn om vi ga hver av disse menneskene en løpeseddel. (Nå skal vi gjøre begge deler.) For at vi skal klare dette må alle fylker og alle kommuner der vi stiller liste raskt trene opp valgtalere.

Vi må også planlegge avsløringer for å komme inn i nyhetsbildet. (Det kunne godt vært RV som avslørte boligkaien Berg-Fossmo i Harstad. Det var ikke det, men la det bli slik ved neste korsvei, eller sørg i det minste for at RV er på pletten med krav og uttalelser.)

I valgkampen 1977 var det endel kamerater som brukte andre partiers valgmøter til å konfrontere dem. Vi har stort sett dårlige erfaringer med det. Ta heller initiativet til en organisert konfrontasjon. Det gir et bedre publikum og gir oss større muligheter til polemikk.

Vi bør organisere gateteater i de store byene som setter fingeren på viktige massekrav som RV tar opp.

Vi bør organisere tramgjenger som kan reise rundt med et «lømmevalg møte» til utfartssteder, campingplasser, skoler osv.

Her finnes det mange tråder å spinne videre på. Vekk med konservatisme og dogmatisme. For en frisk og levende valgkamp.

Pål S. ...

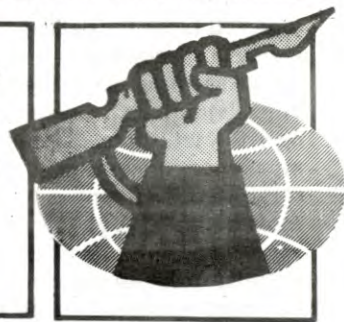
PARTIAVDELINGSMØTE OM VALGET I MAI.

I følge partiplanen skal alle parti avd. avholde lagsmøte om valglinja og valgkampen i løpet av mai-måned. Lederartikkelen i dette nr. av TF og landsopprettet til RV (se KK nr. 76, 30/3.79) utgjør forberedelsesmaterialet. Diskusjonsspørsmåla er:

- 1) Hva mener dere om den politiske linja for RV i år?
- 2) Hva mener dere RV bør kjøre spesielt hardt på å deres kommune?
- 3) Hvordan vil dere sikre flest mulig stemmer for RV i deres krets (kommune)?

21. AUGUST 1979. ET FORSLAG TIL PLATTFORM

21. august 1979 er like rundt hjørnet. Dette er en svært viktig solidaritetsdag. Det gjelder å komme tidlig i gang med diskusjoner og tiltak. Derfor legger Sentralkomiteens Arbeidsutvalg her fram et *forslag* til plattform for 21. august-demonstrasjonene i år. AKP(m-l) bør sjølsagt si sin mening om hva som bør stå sentralt på denne dagen, og jo tidligere det skjer, desto bedre. Vi vil legge fram dette forslaget for alle de som ønsker å markere sin motstand mot Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia. Sjølsagt vil det være opp til de mange, partipolitisk uavhengige 21. augustkomiteene rundt om i landet å velge den *endelige* plattformen. Men dette er altså *vårt* forslag.

FORSLAG TIL PLATTFORM

«21. august 1968 gikk mer enn 100 000 soldater ledet av Sovjets generalstab inn i Tsjekkoslovakia og okkuperte landet. Den lovlige regjeringen ble avsatt. Et Sovjet-tro regime tok over. Okkupasjonen var Moskvas svar på at Tsjekkoslovakia forsøkte å vinne større nasjonal uavhengighet fra Sovjets diktat.

I de 11 årene som nå har gått siden okkupasjonen har Tsjekkoslovakia vært et hærtatt land. Fortsatt står det minst 50 000 fremmede soldater i landet.

Fra 1968 og fram til i dag har vi sett mange eksempler på at Sovjet er blitt

en stadig større trusel mot land og nasjoners uavhengighet. Infiltrasjon, kupp og regulære kriger fra Sovjets side etterlater ingen tvil om at dette er handlinger begått av en aggressiv, imperialistisk stormakt. Sporene etter Sovjets framferd på flere kontinenter i 1970-årene skremmer. De viser at vi må være årvåkne og vente oss flere brutale overgrep fra Sovjets side i årene framover.

Samtidig lever folkene i Sovjet i stor ufrihet. Nasjonalitetenes grunnleggende rettigheter blir undertrykt. Demokratisk opposisjon blir forfulgt. Personer som krever et minimum av fagforeningsfrihet, ytringsfrihet og religionsfrihet blir behandlet som fiender og går en ublid framtid i møte. Mange forsvinner for godt.

Men der hvor det finnes undertrykking vil det *før* eller siden vokse fram motstand også. Okkupasjonen av Tsjekkoslovakia vakte sterke reaksjoner og ble fordømt over hele verden. Motstanden mot okkupasjonen i selve Tsjekkoslovakia har også økt. Det viktigste uttrykket for denne motstanden i dag, er Charta — 77. Denne bevegelsen uttrykker ønsket om å gjenvinne den nasjonale uavhengigheten og demokratiske rettigheter. Et stort antall intellektuelle og arbeidere støtter i dag aktivt opp om Charta — 77.

Lederne i Charta — 77 blir forfulgt, noen utsettes for direkte tortur i fengs-

lene. Til tross for dette fortsetter bevegelsen å styrke seg.

Det samme skjer med demokratisk opposisjon i andre øst-europeiske land og i Sovjet. Opposisjonen i Polen har styrket seg. Forsøk på å danne frie fagforeninger og grupper til forsvar av demokratiske rettigheter i Sovjet ser dagens lys. Denne opposisjonen står for et rettferdig ønske om demokrati og nasjonal suverenitet, og fortjener vår fulle støtte.

21. august 1979 er en viktig solidaritetsdag. Vi oppfordrer alle demokratisk innstilte personer til å markere dagen så sterkt og bredt som mulig, og vi inviterer til samarbeid på dette grunnlaget:

- SOVJET UT AV TSJEKKOSLOVAKIA! (Hovedparole for dagen).
- Støtt opposisjonen i Tsjekkoslovakia — støtt Charta — 77!
- Frihet for alle politiske fanger i Tsjekkoslovakia!
- Støtt de øst-europeiske folkenes kamp for demokrati og nasjonal uavhengighet!
- Støtt den demokratiske opposisjonen i Sovjet-Unionen!»

HVORFOR AKKURAT DENNE PLATTFORMA?

Den sovjetiske sosialimperialismen har styrka seg. Den er mer aggressiv enn noengang. Den har styrka posisjonene i forhold til USA. I dag står Sovjet bak to kolonikriger på to kontinenter: Mot Eritrea på Afrikas Horn og mot Demokratisk Kampucheas i Sørøst-Asia. Sovjet slår seg fram på flankene til det kontinentet som Sovjet må kontrollere for å ha håp om å erobre verdensherredømme: Europa. Denne ekspansjonen legger grunnlaget for en storkrig fra Sovjets side. Det vi ser i

Sørøst-Asia og Afrika er først og fremst krigsforberedelser. Jo mer motstand de møter, desto vanskeligere blir disse forberedelsene. Jo mindre motstand, jo mer blir sosialimperialistene oppmuntret til militære eventyr og framstøt.

Tsjekkoslovakia, Eritrea, Kampucheas: Sosialimperialismens overgrep er ikke «enkelstående uhell», men en systematisk ekspansjon fra den mest aggressive supermakta. En framgang i Sørøst-Asia og på Afrikas Horn for sosialimperialismen, letter ikke trykket på Tsjekkoslovakia og Øst-Europa. Tvert om, det strammer grepet.

På denne bakgrunnen kunne vi foreslå minst to «modeller» for 21. august-plattform:

- a) Å gjøre 21. august til en slags allmenn kampdag mot sosialimperialismen, og ta med både Tsjekkoslovakia, Eritrea, Kampucheas og nordområdene i plattformas.

b) Å velge den plattformen som vi her foreslår. Den konsentrerer oppmerksomheten om Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia. Den trekker også oppmerksomheten på Sovjet som en voksende aggressiv makt. Den viser Sovjets undertrykking i Øst-Europa og peker på undertrykkinga i Sovjet sjøl. Den nevner ikke USA, ikke Eritrea eller Kampuchea.

HVA ER RIKTIG TAKTIKK?

Strategien er veien vi må følge helt fram til et avgjørende mål. *Taktikk* må vi skifte når situasjonen skifter for å klare av de enkelte, mer kortsiktige trefningene. Den som reagerer surt på at taktikk endres når situasjonen endrer seg, vil aldri lykkes i politisk arbeid. USA var supermakt nr. 1 i 60-åra. Når revisjonistlederne i slutten av 70-åra tviholder på den samme oppfatninga mens Sovjet er blitt den farligste supermakta, er dette en grov illustrasjon på hva som kan skje når en prøver å gjøre vold på virkeligheten. Dette er ikke bare en taktisk feil, det er en fatal strategisk feil.

Vi må ikke slå i alle retninger, sier Mao Zedong. Vi må konsentrere slaga, ta en fiende om gangen. Sosialimperialismen truer mer enn noen gang. Derfor må vi i større grad enn før konsentrere oppmerksomheten om Sovjets aggressjon 21. august. Men hvorfor ikke ta opp Sovjets overgrep både i Øst-Europa, Eritrea og Kampuchea? 21. august 1968 dreide seg bokstavelig talt om Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia, ikke av Eritrea eller Kampuchea. Men ser ikke flere nettopp sammenhengen? Det er utvilsomt riktig. Det er en fordel. Samtidig er det et faktum at enda *flere* er villige til å støtte kravet Sovjet ut av Tsjekkoslovakia enn de som vil støtte *alle tre* sakene samtidig. (Tsjekkoslovakia, Eritrea

og Kampuchea). Stilt overfor en sterk fiende, må det være vårt ønske å skape så *breie allianser* som mulig. Skal vi klare det, veit vi at vi må 1) mobilisere på *sak* og ikke først og fremst allmenn forståelse, 2) konsentrere kreftene om så få fiender som mulig, 3) ha en fleksibel taktikk som gjør det enklest mulig for *flest mulig* å støtte saken.

Ta spørsmålet om *Eritrea*: I fjor var det flere personer fra borgerlige politiske partier som blei med i 21. augustarbeidet, *trass i at Eritrea-spørsmålet var med i plattformen*. Alt-så: de hadde problemer med dette, men blei med. Hvorfor hadde de problemer? Stort sett ikke fordi de ikke støtta Eritrea, men fordi de mente at 21. august hadde først og fremst med Sovjet, Tsjekkoslovakia og Øst-Europa å gjøre. Flere andre medlemmer av borgerlige partier blei *ikke* med pga dette. Hva tjener motstanden mot sosialimperialismen? Vi tror at i dag er *den best tjent med breiest mulig allianser på sak. Røres hjertene for denne saken, blir det i neste omgang lettere å forstå sammenhengene også i Tsjekkoslovakia, Eritrea, Kampuchea, og hvem som står bak.*

Ta spørsmålet om *Kampuchea*: Det er virkelig grunn til å styrke solidaritetsarbeidet med det kjempende kampuchearne. I dag er det et stort misforhold mellom det faktiske solidaritetsarbeidet som blir drevet og den store betydninga den kampuchearne folkerkingen mot sosialimperialismen har. Sånn sett burde støtte til Kampuchea være en sjølsagt del av 21. august-plattformen.

Men sjøl om det var – og er – en brei motstand mot den Sovjet-støtta Vietnam-okkupasjonen av Kampuchea, så vil det være *mange* som ikke synes at Kampuchea-spørsmålet har noe direkte md 21. august å gjøre, sjøl om de er sympatisk innstilt til Kam-

pucheas rett til uavhengighet, vil mange føle det sånn. For øvrig vil det finnes mange borgerlig innstilte mennesker som støtter kravet Sovjet ut av Tsjekkoslovakia, men som foreløpig har problemer med å forstå okkupasjonen av Kampuchea. Styrker det da kampen mot sosialimperialismen å gjøre det mulig for disse menneskene å bli med 21. august, eller ikke? Svaret er opplagt.

HVA DA MED FJORÅRETS PLATTFORM?

Vi har enda ikke foretatt noen allsidig oppsummering av 21. augustarbeidet i fjor. Det som er sikkert, er at 21. august 1978 viste stor framgang. Om den ene eller den andre parolen burde eller ikke burde vært med, har vi fortsatt rik anledning til å diskutere. Det er bare to ting vi i denne omgangen vil peke på:

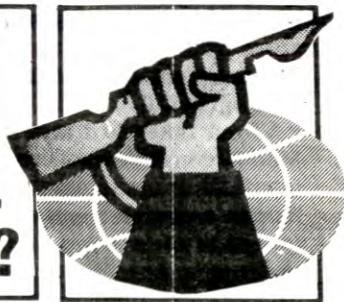
— Den politiske linja for 21. august må rimeligvis være forskjellig i 1968, 1975 og 1979. Verden forandrer seg. Vi blir stilt overfor nye problemer og behov.

— Årets forslag til plattform betyr definitivt større konsentrasjon om Sovjets okkupasjon, om forholda i Øst-Europa, og større oppmerksomhet om forholda i Sovjet. Den som okkuperer et annet land, må så og si finne seg i å få søkelyset retta på seg sjøl og sine indre forhold.

Dette er en *saklig* innretting som bør bli et bra utgangspunkt for usekterisk og dristig jobbing med å skape *svære breie* allianser. Det vil også gjøre det vanskeligere for revisjonist-lederne å gjøre Tsjekkoslovakia-spørsmålet til et sekterisk middel i SV-ledernes kamp mot AKP (m-l). Lykke til!

*Skrevet på oppdrag
fra SKAU
Håvard*

KAMPUCHEAS FOLK FØRER FOLKEKRIG MOT SOSIALIMPERIAL ISMEN — HVA GJØR VI?

Det kampucheanske folket får ikke den støtta fra oss og progressive i Norge som de både trenger og fortjener! Er dette en dristig påstand? Moralisme? Jeg vil påstå *nei*. Det er stor avstand mellom betydninga av frigjøringskrigen og det faktiske solidaritetsarbeidet vi og andre driver i Norge i dag. Dette er en alvorlig sak. Dette må vi diskutere og finne fram til en løsning på raskt.

Hvorfor er kampen så viktig? Frihetsskampen er en *folkekrig* mot *sosialimperialismen* og dens stedfortreder Vietnam. Okkupasjonen viser hvor langt Sovjet går i sin ekspansjon. Sovjet fører i dag kolonikriger på to kontinenter: Både i Afrika på Afrikas Horn, og i Sørøst-Asia. Sosialimperialistene prøver å erobre viktige streder og territorier hvor strategisk viktige råvarer finnes. De slår seg fram i de sørlige

delene av Asia, prøver å infiltrere i Midt-Østen og setter seg fast i Afrika. De slåss om transportlinjer og råvarer, for å sikre seg kontrollen over dem og dermed også svekke forsyninga til Europa. Okkupasjonen av Kampuchea, den økende kontrollen i Vietnam og Laos innebærer at sosialimperialismen prøver å ringe inn Kina.

Alt dette er krigsforberedende tiltak. Jo større framgang, desto sterkere materiell basis for videre ekspansjon. Jo større motstand mot Sovjet når de prøver å opprette disse framskutte basene sine, desto større problemer for sosialimperialistene i deres videre ekspansjon. Går det hele lett og de vinner stor framgang, øker appetitten og den faktiske kapasiteten. Møter de politisk og militær motstand i stedet for kapitulasjon, vil en storkrig kunne *utsettes*, og folka rundt om i verden kan få mer tid på seg til å samle styrke.

Det kampucheariske folkets folkekrig er både rettferdig og strategisk uhyre viktig. Mange kamper rundt om i verden er rettferdige og fortjener med andre ord støtte. Men alle kamper har ikke like stor strategisk betydning. Den kampucheariske folkekrigen for å gjenvinne nasjonal uavhengighet er etter vår mening den *viktigste* frihetskampen akkurat nå. I Kampuchea foregår det en rasende og godt forberedt folkekrig mot sosialimperialismen og deres stedfortreder. Folket står i en direkte militær konfrontasjon med Bresjnevs generalstab, panser, splintbomber og KGB. En framgang i denne kampen er ikke bare rettferdig. Det vil bety *direkte* slag og svekking av vår tids største og farligste imperialistiske supermakt, som i dag er den farligste krigsutløser. Derfor har folkekrigen i Kampuchea en direkte virkning på hele verden: Den bidrar til å utsette storkrigen dersom de lykkes i kampen. Dette er ei stor hjelp til *alle* fredsel-

skende folk omkring i verden. Det er altså også et direkte handslag til arbeiderklassen og folket i Norge.

Derfor er frihetskampen i Kampuchea i dag av minst like stor om ikke større betydning enn kampen som Vietnam, Kampuchea og Laos førte mot USA-imperialismen fram til mai 1975. Den kampen betydde en kraftig, strategisk svekking av supermakta USA. Den kompromitterte USA i verdens folks øyne for år framover. Den gjorde militære eventyrprosjekter fra USAs side svært vanskelig. I de siste åra av USAs krigføring i Sørøst-Asia var USA historisk på tilbakegang. Nederlaget påskynda denne utviklinga. Det var svært positivt.

Folkekrigen som Demokratisk Kampuchea nå fører mot sosialimperialismen, er retta mot den mest aggressive supermakta, mot supermakta i oppgang, mot *vår tids* Hitler-Tyskland. Den har sympati og støtte fra verdens folk og fra de fleste regjeringene. For de veit at *de* kan bli de neste som faller under Moskvass larveføtter.

Det kampucheariske folket leda av Pol Pot-regjeringa og partiet veit at denne krigen kan bli *langvarig*. De forberedte seg godt, og nå viser det seg at *det* lønte seg. Sovjet-støtta vietnamesiske divisjoner blir nå sendt inn i Kampuchea for å drive offensiver mot folkehæren. Nye internasjonale hetskampanjer mot «det barbariske Pol Pot-regimet» ser dagens lys. Dette skjer sjølsagt for å svekke og isolere Kampucheariske lovlege regjering, og legalisere okkupasjonen. Trass i disse framstøta, fortsetter folkekrigen, med framganger, med tilbakeslag – kort sagt: Folkekrigen er i sin første fase. Mye står igjen, men starten var god. Vanskene er store, men er mulig å overvinne.

Da må vi spørre oss sjøl: Må ikke vi prioritere solidaritetsarbeide med De-

mokratisk Kampuchea minst like seriøst og aktivt som vi i sin tid gjorde i solidaritetsarbeidet med Vietnams folk? Blir ikke saken enda viktigere når et lite, men sterkt folk, slåss militært mot vår tids farligste supermakt Sovjet? Må vi ikke innrette oss på *langvarig* solidaritetsarbeid, når sjølv frihetskampen utvilsomt blir langvarig?

Kort sagt: Må vi ikke revurdere hele vårpt solidaritetsarbeid med det kampucheanse folket, og gi det den plassen som det vitterlig fortjener? Jeg mener JA!

I dag gjør Vennskapssambandet Norge-Kampuchea en hederlig og aktiv innsats, med små midler og krefter. Det er gjennomført noen demonstrasjoner, en viktig underskriftskampanje er i gang. Etter invasjonen så vi at det fantes en svært *brei* og lovende støtte til Kampuchea og mot Vietnams okkupasjon. Revisjonist-lederne hadde store problemer med sine upopulære og reaksjonære standpunkter. De var og er fortsatt svært isolert i dette spørsmålet. Støtten til Kampuchea var

brei og solid i arbeiderklassen og langt inn i borgerskapet. Positivt. Siden den gang har tida gått, Kinas helt rettmessige aksjon mot Vietnam har komplisert saken for en del, nye hetskampanjer er blitt satt i internasjonal scene mot det lovlige styret i Kampuchea, USA og Frankrike prøver å gjøre Prins Sihanouk til ei «tredje kraft» — mot det lovlige styret i Kampuchea osv. Men trass i dette: sympatien og støtten finnes, mye av den ligger uutløst og latent. Samtidig må det gjøres mye *arbeid* for å rydde opp i giftig og falsk informasjon m.m.

Og nettopp *det* er peonget: Mye arbeid må gjøres for det kampucheanse folket. Vi trenger en landsomfattende, brei og slagkraftig solidaritetsbevegelse for Demokratisk Kampuchea i Norge! Den må legge opp sitt arbeid solid og skikkelig, planlegge for solidaritetsarbeid i flere år framover.

I dette arbeidet trengs ikke bare «rå kraft». Svært mye kan oppnås med en riktig taktikk, med en usekterisk og dristig mobilisering av *mange* til støtte

for folket. *Breie allianser* samsvarer med behovet.

Jeg mener derfor at vi må diskutere rundt om i partiet:

- Kan vi si oss fornøyd med det solidaritetsarbeidet vi driver for Demokratisk Kampuchea?

- Er det riktig å drive fram en solidaritetsbevegelse med Kampuchea som bør bli minst like sterk og slagkraftig — og breiere — enn solidaritetsbevegelsen for Vietnam i sin tid?

- Hva er det i dag som hindrer oss fra å gjøre noe sånt? Hvordan kan sli-

ke hindringer overvinnes?

Her trengs ikke bare et eller annet «utspill fra Oslo», et eller annet opprop om aktiv innsats. Her må vi trenge dypere ned i både betydninga av antiimperialistisk arbeid i dagens verden og betydninga av den kampucheanke folkekrigen. Klarer vi det, vil hindringer i vårt daglige arbeid løses lettere, og vi kan gå i spissen for å drive fram et solidaritetsarbeid som er i pakt med arbeiderbevegelsens beste tradisjoner.

HÅVARD

LAGSMØTE I JUNI OM ANTI-IMPERIALISTISK FRONTARBEID OG 21.AUGUST 1979

Landsmøtet om anti-imperialistisk frontarbeid og 21. august skal ta opp disse to spørsmåla:

- 1) 21. august 1979: Plattform og alliansepolitikk.

- 2) Situasjonen i Sør- og Øst-Asia: Folkekrigen i Kampuchea — vår egen innsats.

Om 21. august:

Dette skal være hovedpunktet. Det forutsetter studier av strategi og taktikk og av den faktiske virkeligheten i Norge.

Spørsmål: 1. Er forslaget til politisk plattform riktig?

2. Hva slags allianser er det riktig å kjempe for?

Studier: — TF-artikkelen om 21. august 1979, m/forslag fra SKAU.

— «Hva er revolusjonær taktikk» av Hallvard Gråtøpp. Hefte fra Oktober Forlag. Her står også to nyttige artikler som bør leses: «Strategi og taktikk», av Josef Stalin. Og «Ikke slå i alle retninger», av Mao Zedong.

Om Kampuchea og oss:

Det kampucheanke folket fører en strategisk uhyre viktig folkekrig mot sosialimperialismen. Kampen har verdenshistorisk betydning. Men står vårt eget solidaritetsarbeid i rimelig forhold til den innsatsen som det kampucheanke folket gjør for menneskeheten? Hva bør gjøres?

Dette mener vi bør diskuteres. Bruk debattartikkelen om Kampuchea og oss i dette nummeret av TF. Bruk også artikler som Klassekampen har skrevet om Kampuchea.

Mange vil kanskje føle behov for å diskutere andre spørsmål: Kinas motaksjon mot Vietnam, forholda i Vietnam, forholda i Kampuchea, m.m. La ga må vurdere behova sjøl.

Sentralkomiteens Arbeidsutvalg

KLASSEKAMPEN: GJØR EN DÅRLIG TING TIL EN GOD TING!

UTEN PERMANENTE KK-GRUPPER – INGEN DAGSAVIS!

Er denne påstanden riktig? Kan vi tenke oss Klassekampen som dagsavis i framtida uten en at vi har bygd opp en KK-front som består av lokale aktivist-grupper som står for verving, løssalg, budombæring og fornying, en KK-front leda av partiet lokalt, men med mange uorganiserte aktivister? Jeg tror vi kan tenke oss det, men da må vi samtidig tenke oss et parti som omtrent ikke får gjort annet enn å lage og spre Klassekampen, med stadige livredningsaksjoner som tar alle disponible krefter. Et slikt parti ønsker ikke jeg meg, og jeg tviler på om vi ville være istand til å holde sjøl til å gi ut ei dagsavis om vi på sikt prioriterte kreftene slik. Klassekampens framtid er i stor grad avhengig av at partiet evner, og setter inn krefter på å lede klassekampen lokalt, jobbe i frontorganisasjoner osv. Den største feilen vi har gjort i forbindelse med Klassekampen er at vi undervurderte hvor mye krefter som permanent vil måtte brukes for å holde på dagsavisa, og at vi ikke så at det krevde lokale KK-grupper, med ledere som har dette som i all hovedsak eneste oppgave.

**MOTSTANDEN MOT Å
BYGGE KK-GRUPPER
MÅ OVERVINNES!**

Det finnes kamerater som ikke vil bygge KK-fronten fordi de ikke tror at det er mulig å berge avisa, eller de mener avisa ikke er verdt innsatsen. Jeg tror motstanden bygger på uenighet i betydninga av kommunistisk agitasjon og propaganda i sin alminnelighet og spesielt betydninga av at partiet daglig kan nå tusener med aktuell agitasjon. Jfr. forrige TF. Dersom disse motstanderne av å bygge KK-gruppene får prege arbeidet lokalt vil de få rett: det blir ikke mulig å redde avisa.

Er det bra med kampanjeuker! Ja det er ikke bare bra, men det er helt nødvendig. I mai og juni skal vi i Oslo ha to kampanjeuker der alle partikamerater som kan drive KK-arbeid mobiliseres til en innsats. Erfaringene fra innspurten av jubileumskampanje, der et stort antall partikamerater som til daglig ikke har KK som spesiell oppgave blei aktivisert, viser at vi kan oppnå store resultater med slik konsentrert innsats.

VELLYKKEDE AKSJONSUKER KAN IKKE ERSTATTE KK-GRUPPENE

Men når resultatet av aksjonsuker ol. konsentrerte kampanjeopplegg blir brukt som argument mot bygging av permante KK-grupper vendes ei god

erfaring til ei dødslinje for avisa. Jeg tror at vi vil ha aksjonsuker også i framtida, sjøl når avisas økonomi er blitt solid. Men det er noe ganske annet enn å permanent være avhengig av at store deler av partiet til stadighet blir tvunget til å drive bergingsaksjon for avisa. I mai-juni må vi ha aksjonsuker for å berge avisa, annet arbeid må prioriteres ned. Vi har valgt den mest gunstige tida ut fra når det går minst ut over annet arbeid. Dette er ingen ønskesituasjon. Det er ei prioritering som rammer annet partiarbeid, men som er nødvendig nå fordi vi ikke har en permanent lokal KK-front. Erfaringene fra aksjonsuker og innspurten av jubileumskampanja er ikke bare at resultatene var bra isolert sett. Det var også en erfaring at straks aksjonsukene har vært avslutta har løssalg og verving sunket til et minimum. Derfor: Aksjonsuker er bra og nødvendig nå, men bruker vi den erfaringa som argument for at det ikke er nødvendig å sette av folk til ryggraden i KK-fronten — partikamerater som har løssalg og verving som reel hovedoppgave gjør vi en god ting til en dårlig ting.

IKKE ØDELEGG BUDGRUPPENE!

Ønsker vi en ledelse for KK-arbeidet lokalt i boligstrøk der det finnes budgrupper? Jeg støtter fullt opp om ideen om å forene arbeidet med avisa lokalt under en ledelse. Det vil ikke tjene verken aktivistene eller ledelsen at budgrupper og KK-grupper som driver løssalg og verving bygges opp isolert fra hverandre med hver sin ledelse innfor et boligstrøk. Men også denne utmerka ideen kan gripes, vendes på hus og rettes mot bygging av KK-fronten. Hva jeg tenker på? At istedenfor å vir-

kelig prioritere opp løssalg og verving ved at flere partikamerater får dette som reell hovedoppgave så blir de kameratene som i dag har budoppgaven som hovedoppgave overlatt ansvaret for løssalg og verving i tillegg. Slik oppnår en jo enhetlig ledelse. Dersom ideen med enhetlig ledelse blir «tilpassa» på den måten risikerer vi å angripe det som faktisk finnes av KK-organisering, under påskudd av å styrke KK-arbeidet. Resultatet vil bli at også budgruppene raseres.

Det finnes ingen annen vei enn å prioritere KK-arbeidet høyere mht. kader og ressurser enn vi har gjort tidligere i år.

KK-ansvarlig i Oslo

abonner!

— 138 kr.
for 3 måneder

KLASSIKAMPEN
Kampuchea
Norges største
økonomiske
forbrytelse

NY SKANDALE
REITGJERDET

Topplederne
ikke høre på

KLASSIKAMPEN
Grenland
eksplodert

MILITÆRDEBATT

FORSLAG TIL TESER OM MILITÆR-SPØRSMÅLET — ET ELENDIG DOKU- MENT

Dette innlegget retter seg først og fremst mot **METODENE** som brukes for å argumentere for konklusjonene. Etter min mening så svindles det med kildene og argumenteres uhyre lettvtint og overflatisk på forslag til viktige endringer i militærpolitikken vår. Dette overbeviser overhodet ikke!

Men det er også et angrep på **TENDENSER** og noen **KONKLUSJONER** i «forslaget» pluss at det påpeker viktige mangler.

SVINDEL MED PRINSIPPROGRAMMET

S. 3 i «forslaget» står det: «I bestemte situasjoner kan det (borgerlige militærapparatet) brukes til urettferdig krig utafor landets grenser». Dette er ei «oppsummering» av prinsippprogrammet. Men i prinsippprogrammet står det visserlig noe annet. På side 130 står det bl.a.: «Den borgerlege regjeringa kan gjera ein slik rettviss krig om til ein urettviss krig».

Slike tilhøve vil inntreffa om krigen i hovudsak vert ført som ein lekk i å tryggja eit USA-imperialistisk åtak på Noreg. Det vil og inntreffa om regjeringa gjer soldatane til kanonføde for USA-imperialismen og i røynda ikkje gjev dei høve til å verja landet mot sosialimperialismen.»

Å underslå at prinsippprogrammet

snakker om urettferdige kriger også *innafor* landets grenser er ganske frekt!

En annen ting er at dette er en detalj i en tendens til å underslå den sida ved borgerskapet at det kan føre urettferdige kriger. F.eks. i avsn. 8 i forslaget som oppsummerer «Vår holdning til den borgerlige militærmakta i dag» (s. 14) så er det faktumet at den borgerlige hæren kan føre urettferdige imperialistiske kriger fullstendig «uteglenet». Dette er etter min mening en skremmende tendens.

SVINDEL MED LENIN

På s. 15 i forslaget står det: «ikke et øre til det borgerlige militærapparatet. Dette er Lenins parole *til de krigførende statene* under den første imperialistiske verdenskrigen» (uthevet av meg).

Lenin skreiv dette i 1916, midt under verdenskrigen. Lenin skriver: «Derfor 'ikke en øre, ikke en mann', ikke bare den stående hæren, men også en borgerlig milits, til og med i land som Sambandstatene, eller Sveits, Norge osv. Dette så mye mer som vi ser at i de frieste republikanske landa (f.eks. Sveits) blir militsen mer og mer prøyfisert ...og prostituert ved å bli satt inn mot streikende.»

Den oppmerksomme leser ser at Lenin nevner Norge og Sveits — som ikke

var med i 1. verdenskrig! Det er og verd å merke seg at han og snakker om — «Dette så mye mere som ...» Altså det faktum at hæren er retta innover gjøres til et viktig argument mot bevilgninger.

Dette var i en tid midt under en verdenskrig da Norge var alliansefritt og nøytral og åpenbart hadde behov for å forsvare sin nøytralitet og sjølrådere. Nå er Norge med i en imperialistisk allianse, sammen med den ene supermakta!

Enten hadde Lenin feil i sin oppfatning om hvordan de norske kommunistene skulle opptre, eller så hadde han rett.

Hadde han rett, så kan jeg ikke annet enn forstå at hans argumenter for den parola *gjelder mer i dag* for Norge enn da Lenin skreiv om den!

Min metode her er å gå inn på Lenins standpunkt for å kunne ta stilling. «Forslagets» metode er å rømme unna for så å ta standpunkt! At jeg ikke tar stilling til parola sjøl her og nå har sin forklaring i at jeg ikke har fått studert militærpolitikken i dag og tidligere i historia godt nok. Formålet mitt er å drive diskusjonene videre på et fastere grunnlag.

OM KVINNELIG VERNEPLIKT

Det skrives i «forslaget» at å gå mot denne parola er det samme som å redusere kvinnene til noe laverestående og at det betyr å gå inn for militærnekting. *Jaggu et friskt forsøk på å skremme folk til enighet!* Så vidt jeg veit så har aldri den internasjonale kommunistiske bevegelsen eller de store klassikerne gått inn for verneplikt for kvinnene på denne måten som forslaget fremmer det.

Var Marx, Lenin, Stalin og Mao av den oppfatning at kvinnene er noe laverestående og for militærnekting?! Les forøvrig Lenin-heftet «Sosialisme og krig» s. 44 hvor han skriver om kvinnelig verneplikt. Dette er i et avsnitt hvor Lenin kommer med *generelle betrakt-*

ninger. Der sier han at vi krever ikke en kvinnelig verneplikt!

Hvorfor var hans taktikk den gangen rett (feil?) men ikke nå?

OM NATO

Her sies det at NATO vil bli brukt i en urettferdig omfordelingskrig med Sovjet. Det sies at NATO-strategien bygger på en illusjon og er reaksjonær. Det sies at NATO-planene er «reaksjonære fordi den eneste logiske konsekvensen av en slik strategi ville være å opprette amerikanske baser i Norge lang tid før et sovjetisk angrep.»

Men var ikke denne strategien reaksjonær også på 50-tallet da USA var fullt i stand til å okkupere Norge før russerne? Slik det argumenteres skulle man tro at det da var progressivt!

Strategien er først og fremst reaksjonær fordi den bygger på en linje som går ut på at supermakt skal bekjempe supermakt på norsk jord — uansett om USA kommer først eller ikke — uansett om Sovjet eller USA er sterkest! Den er og reaksjonær fordi den ikke baserer seg på at Norge sjøl skal forsvare seg mot all slags utenlandsk aggresjon og at det norske folket skal forsvare landet — ikke USA-imperialismen.

Ellers så mener jeg at det er en tendens til lunkenhet overfor NATO. Jeg mener at det perspektivet at en forutsetning for å bygge opp et nasjonalt forsvar av Norge overhodet ikke er tilstede så lenge Norge er med i NATO må slås klart fast i dokumentet. USA-imperialismen er ikke interessert i dette fordi i tilfelle en revolusjonering av massene i Norge vil det bety at våpnene vil kunne rettes direkte mot USA-imperialismen. Med et opplegg for å «stole på» USA kan de lett intervensere også i tider hvor det ikke er fare for sovjetisk okkupasjon.

Altså: Det må slås helt klart fast at en viktig forutsetning for å kunne bygge opp et nasjonalt forsvar retta først og fremst mot Sovjet, er at Norge må ut av NATO.

ALLIANSEFRIHET?

Det er etter min mening bra at det slås fast at Norge må ut av NATO — mot begge supermaktene. Men det er en svakhet at det ikke uttrykkelig sies at vi arbeider for et *alliansefritt Norge* som skal stille seg sammen med 3. verdens kamp mot supermaktene og annen imperialisme.

Direkte feil blir det når det sies at «Det eneste truverdige alternativet er et sosialistisk og uavhengig Norge»! Er det ikke truverdig å arbeide for et alliansefritt Norge også under kapitalismen? Setninga er etter min mening typisk ultra-venstre. Misforstå meg ikke — jeg er for at det står noe sånt som at «Det eneste som virkelig kan sikre og trygge at Norge bygger opp et effektivt nasjonalt forsvar og stiller seg sammen med de alliansefrie landa i

den 3. verden mot osv. ...»

VIKTIGE MANGLER

Det må stå mere om soldat-kampen. Den er for viktig til å negliseres i et slikt dokument.

Det må stå adskillig mere og mye mere konkret om hva slags muligheter det er for USA-invasjon, NATO-kupp, fascist-kupp osv. — *og hva vi må gjøre for å forberede oss på det og hva vi skal gjøre hvis dette skulle skje.*

Det mest sannsynlige skjer ikke alltid! Å vie bare den ene sida i en motsigelse oppmerksomhet og neglisjere den andre er udialektisk og skadelig.

Her smaker det av undervurdering av NATO/USA og det norske borgerskapets reaksjonære/imperialistiske karakter.

Dimi

**ET DEMAGOGISK
MAGAPLASK —
SVAR TI DIMI**

«Dimi» omtaler «Forslag til teser om militærspørsmålet» som et «elendig dokument». Han påstår at det «svindler» med Lenin og med prinsippprogrammet, i tillegg argumenterer han for ei rekke saker der det er viktig å skjerpe «årvåkenheten overfor USA».

Først til pratet om svindel og elendighet. Det er riktig at «tesene» i punkt 8.5 gir en *upresis* henvisning til Lenin og parola «ikke et øre, ikke en mann til det borgerlige militærapparatet». Det er rett at Lenin i 1916 sa at denne parola og var aktuell for de revolusjonære, ikke bare i de krigførende landa, men

og i de skandinaviske landa, Sveits osv. Men å framstille denne upresisiteten som «svindel», slik «Dimi» gjør, er rein og skjær demagogi. Saka er nemlig den at hvis en fjerner *den ene* setninga er resten av punkt 8.5 en fullt ut riktig gjengivelse av Lenins synspunkt. Det er riktig at parola *ikke* betydde noe krav om nedrustning. Et av *hovedpunkt*a i «Den proletariske revolusjonens militærprogram» (der parola er henta fra) er nettopp polemikk mot norske osv. sosialdemokrater som gikk inn for *nedrustning*!

Det er videre riktig at parola først og

fremst var retningsgivende for assen parlamentrepresentanter, og særlig i de krigførende stormaktene, skulle stemme i krigsbevilgningssaker.

I tillegg er det viktig å understreke at parola om «ikke et øre» er fullstendig underordna i Lenins «den proletariske revolusjonens militærprogram». Dessuten er den sterkt taktisk begrunna. Bl.a. knytter Lenin den til «prøysifisering» av *militsen*(!) i USA og Sveits, spesielt i perioden 1907 og 1911! Forøvrig handler denne artikkelen først og fremst om:

a) polemikk mot pasifismen og nedrustningsmaset i arbeiderbevegelsen i de små landa!

b) Polemikk mot folk som påsto at «forsvar av fedrelandet er alltid reaksjonært». Lenin fastslår at dette er teoretisk feilaktig, historisk feilaktig og sjåvinistisk. Dette finner Lenin å gjøre oppmerksom på, midt under den imperialistiske verdenskrigen. Det burde være et tankekors for folk som «Dimi», som er så livende redde for at f.eks. den norske hæren skal ha det utstyret som er nødvendig for å styrke evnen dens til å stå mot et sosialimperialistisk angrep!

«Dimi»'s prat om «svindel med Lenin» er som vi ser et forsøk på å utnytte en upresis formulering i et ellers riktig resonnement til å påstå at «tesene svindler med Lenin». Sânt noe er rein og skjær demagogi, og bør raskt feies til side av dem som ønsker en seriøs og saklig militærdebatt.

Påstanden om «svindel med prinsippprogrammet» er i samme klasse. Han påstår at programmet sier at den norske hæren «kan føre urettferdig krig innafor landets grenser», mens «teseforslaget underslår dette». Dette er rein bløff og en løgnaktig påstand. For det første bringer innledninga til «tesene» ikke et eneste *sitat* fra prinsippprogrammet, men sammenfatter partiets generellinje i militærpolitikken. For det andre er det direkte feil å påstå at denne sammenfatninga ikke nevner eksempel på urettferdig krig fra den

norske hærens side. Blant annet så henvises det til at borgerskapet kan bruke hæren mot folket. For det tredje er det en bløff at reservasjonen om at norske styrker *kan* bli brukt i Norge som et redskap for imperialismen er noe hovedpunkt i prinsippprogrammet. *Hovedsaken* som drøftes i denne delen av programmet er at borgerskapet fører rettferdig krig, når den kjemper mot et sovjetisk angrep, og at hovedkrafta i kampen mot en sovjetisk okkupasjonsstyrke vil være det væpnede folket, som driver nasjonal-revolusjonær folkekrig.

«DIMI» OG NATO-SPØRSMÅLET

«Dimi»'s vurdering av dette spørsmålet, viser særs tydelig at standpunktene hans er bygd på dogmer og ikke ei analyse av situasjonen i verden i dag. Han roter sammen vurderinger om NATO i femtiåra og NATO i dag, uten hensyn til den faktiske endringa i verdenssituasjonen.

Konklusjonen hans er at det er «en forutsetning for å bygge opp et nasjonalt forsvar av Norge er overhodet ikke tilstede, så lenge Norge er med i NATO».

Men partiets linje er at norske hærstyrker, som kjemper mot en sovjetisk okkupasjonsstyrke for å forsvare norsk sjølråderett, fører rettferdig kamp uansett hvilken allianse Norge står i. Ikke noe sted i prinsippprogrammet tas det noe sânt forbehold!

Innholdet i linja til «Dimi» er i realiteten en politikk for å binde Norge på hender og føtter, når det gjelder tiltak i den nåværende situasjonen for å styrke den norske hærens evne til å motstå et sovjetisk angrep. Påskuddet er «faren fra NATO».

I virkeligheten behandler «Dimi» NATO som dyret i åpenbaringen. Hele artikkelen bygger på ideen om at NATO og USA er *farligere* enn Sovjet. Men dette er å snu virkeligheten på hodet.

... Vi kommunister er sjølsagt prinsippielt mot en allianse av NATOs ty-

pe, fordi den er dominert av USA og ikke bygd på likeverdighet. (Vi kommunister kan sjølsagt ikke være prinsipielt mot at den norske regjeringa inngår i forsvarsallianser. Det må vurderes utfra den konkrete situasjonen.)

Men det er likefullt et faktum at NATO står i en defensiv posisjon overfor Sovjet. Det er likefullt et faktum at NATO representerer en avskrekkende funksjon overfor Sovjet i Europa i dag. Følgelig må det være klinkende klart at vi kommunister går mot Sovjets og de norske revisjonistenes «anti-NATO»-politikk, som har til hensikt å presse Norge ut i pro-sovjetisk «nøytralitet».

Disse viktige forholda ser «Dimi» fullstendig bort fra. Han vil også ha «atskillig mer og mye mer konkret» i «tesene» om faren for USA-invasjon og NATO-kupp. Det er riktig at «tesene» må nevne denne faren (hvilket forsla-

get også gjør). Men samtidig må tesene også slå fast at ei sann utvikling er lite sannsynlig, og at den virkelige alvorlige faren for aggresjon kommer fra Sovjet.

«Dimis» forsøk på å likestille aggresjonsfaren fra supermaktene, ja tilmed argumentere som om USA var farligst, er uten grunn i virkeligheten. Det er derfor «Dimi» prater om «forslag til teser» som et «elendig dokument». Fordi han er uenig i hovedinnholdet i den militærpolitikken «teseforslaget» foreslår og fordi han i realiteten er uenig i partiets generallinje for militærpolitikken til nå, så angriper han denne politikken under dekke av å påvise «svindel».

Det er greit å være uenig. Men demagogiske triks må ikke få skjule at «Dimi» går inn for en feilaktig, dogmatisk og revisjonistpåvirka militærpolitikk.

Gunnar

KRITIKK AV MILITÆRPRO- GRAMMET

1. Å foreslå bevilgninger til det norske forsvaret er uttrykk for illusjonsmakeri i forhold til det norske imperialistiske borgerskapet og dets avhengighetsforhold til USA-imperialismen. Argumentasjonen ser bort fra Nato og latter som om Norge har et uavhengig nasjonalt forsvar. Stalin peker på at borgerskapet (det herskende) under imperialismen er nasjonens forrædere. Vi har uttallige beviser for at dette fullt ut gjelder Norge i dag.

2. Å gå imot bevilgninger til forsvaret prinsipielt betyr ikke at vi ikke

kan sløss for og kritisere oppbygging og metode i forsvaret. Vi kan endatil forlange spesielle våpentyper om dette skulle være prekært. Forøvrig sier programmet åpent at det ikke har noen tro på at borgerskapet setter kraft inn på å forsvare landet i tilfelle en okkupasjon. Dvs. programmet venter kapitulasjon. Kapitulasjon betyr at okkupasjonsmakta vil overta våpenlagrene. Hva skal vi da med dem?

3. Programmet tar i praksis utelukkende utgangspunkt i at sosialimperialismen vil invadere landet og drøfter

ikke opprettelse av Nato-baser i Norge i fredstid eller åpen amerikansk okkupasjon av såkalt preventiv karakter. Partiet står dermed uten linje for en sann situasjon som alliansemessig og taktisk vil være mye forskjellig fra en russisk okkupasjon.

4. Programmet mangler paroler og veiledning for kampen for freden. Programmet fortsetter praksisen med at revisjonistenes «freds»-foreninger og agitasjon for Sovjets falske fredsprat kan få fortsette uten en egen kamp og uten at massene mobiliseres på alternative paroler. Kampen for freden er mer enn allmenne analyser om å slåss mot Sovjet i propagandaen og for nasjonal sjølråderett i alle aktuelle saker som Svalbard osv. Fredskampen er å mobilisere massene mot de konkrete krigsforberedelsene, rustningene, diplomatiske intrigene, basene osv. Dette er ei frontsak og ikke ei partisak aleine, men det er også ei partisak.

5. Programmet agiterer for å støtte borgerskapets hær aktivt bare den gjør motstand mot Sovjet, utfra en analyse om at Sovjet vil føre en urettferdig krig og Norge en rettferdig forsvarskrig. Dette er en overfladisk og dogmatisk analyse bygd på et velvillig utvalg klassikersitat. Opplegget for den «norske» hæren i Nord-Norge, som er kjerna i den norske hæren i tilfelle russisk okkupasjon er å fungere som slaktoffer og tempohindring for russerne, som et ledd i Nato, dvs. først og fremst USAs interesser i krigens åpningsfase. Dette opplegget kan ikke

å stå sammen bak USA og andre vestlige stormakter. At norsk motstand mot Sovjet vil være rettferdig betyr ikke at proletariatet skal underlegge seg borgerskapets pro-imperialisme og forakt for folkets liv. Programmet legger heller ikke fram annet enn at motstand mot russisk okkupasjon bare vil være rettferdiggjøre deltakelse i dette masseslaktet eller tjene den norske frigjøringskampen på lang sikt. Den norske hæren er ikke basert på nasjonal frigjøringskrig mot en angriper, men på en episode i krigens innledning. En episode som sannsynligvis vil koste mesteparten av den norske stående hæren livet. Dersom f.eks. Kampuchea skulle prøvt samme opplegg i forhold til Vietnams invasjon ville krigen sannsynligvis vært over for lengst og Kampuchea knust. Og da hjelper det lite om den kampuchearske motstanden var rettferdig.

Vår deltakelse i den borgerlige hæren må bestemmes utfra om dette vil tjene motstanden mot Sovjet og ikke om krigen er rettferdig. Det kan bety at i enkelte områder vil det kunne være korrekt å ikke følge krigsopplegget. På andre områder kan det være heilt korrekt å følge hærledelsen. Solstads Krig skulle ha anvist tilfeller for hvor det eine er riktig og det andre ikke.

Spørsmålet om militærutstyret er behandla i programmet som om den borgerlige hæren ville slåss for nasjonen med andre mer velegna våpen. Forandrer den norske hæren eller Nato karakter med våpentype? Ta f.eks. et

Borgerskapet har lært av 1940, men hva ?

kystpatruljeskip. Det er høyst tvilsomt om borgerskapet i det heile tatt ville satt det inn mot russere, men derimot heilt sikkert at det ville blitt brukt mot et eventuelt opprør blant fiskerne i Nord-Norge. Programmet bagatelliserer hva våpnene betyr under en revolusjon.

Kjernes spørsmålet er: Hva slags borgerskap er det herskende norske borgerskapet — nasjonalt eller har det solgt nasjonens interesser for dollar. Ka slags hær er den norske Nato-hæren, for nasjonalt forsvar eller bygd opp om amerikansk imperialisme.

I et bestillingsverk i TF til forsvar for framlegget til teser sier Gregers at borgerskapet har lært av 1940 de og. Dette viser nettopp dilemmaet. Det norske borgerskapet har lært av forrige krig, ja, men hva, å slåss for nasjonen? Det antyder faktisk Gregers. Nei, det det norske borgerskapet har gjort siden var a) kaste seg i armene på engelske og amerikanske imperialister, gå inn i Nato, sette i gang McCarthyis-

me i stor målestokk, innføre unntaksløser som gjør fascisme mulig og henrettelser og internering av kommunister legalt. Dette er hva de har lært, herr Gregers. I tilfelle krig kan vi altså vente oss å bli internert, erklært for fritt vilt osv. Borgerskapet vil for all del hindre noen norsk folkekrig som vil bety folkerepublikk i Norge. Da likvider de kan hende like godt kommunistene før krigen kommer i gang for å være på den sikre sida. Glem ikke at den danske regjeringa egenhendig internerte kommunistene i Danmark, ja endatil sendte dem til Tyskland og døden. I Sverige, som var heilt utenom krigen, tok den herskende regjeringa og internerte kommunistene. Og disse landsforrædere skal vi altså bevilge penger til våpen!!!

Kvinnelig verneplikt er et kapittel for seg, men heilt underordna og totalt urealistisk innafor ramma for denne krigen og kan kun ha akademisk interesse å gjøre dette til noen stor sak.

Torgeir R.

FORSLAG TIL TESER OM MILITÆRSPØRSMÅLET

Kamerat «Torgeir R.» har sendt redaksjonen følgende forslag til teser om militærspørsmål:

1. Krigen er en fortsettelse av politikken med andre middel.
2. Dette gjelder ikke bare det enkelte landet, men også klassene innafor dette landet.
3. I en krig forfølger alle imperialistmakter uansett størrelsen politikken om a) holde på de imperialistiske for-

deler det allerede har og b) om mulig utvide disse fordelene på andre imperialistmakter og nasjoners bekostning.

4. De imperialistiske verdenskriger vi har sett til nå har vært en krig mellom ulike aggressive imperialistmakter og mellom disse og verdens folk.

5. Hensikten til Frankrike, England og USA i forrige krig var ikke edlere eller annerledes i sin imperialistiske karakter enn den tysk-japanske.

6. Politikken til det imperialistiske borgerskapet i et avhengig imperialistland (som Norge) er å forfølge politikken med imperialistisk avhengighet enten under sine tidligere herrer (Norge — England) eller sine nye herrer (Tyskland) eller en kombinasjon av begge.

7. Norge av i dag er en del av det amerikanske inflytelsesområdet og det norske forsvaret er totalt avhengig av den amerikanske imperialismen. USA veit alt om Norges forsvar, og via NATO er dette innretta som en del av amerikanernes helhetlige militærapparat.

8. Dette hindrer ikke at det kan være uenighet mellom det amerikanske og norske borgerskapet på en del saker, men enheten er overordna og uenigheten er underordna.

9. Dette kommer i dag til uttrykk på Svalbard der borgerskapet har stilt opp to alternativ: enten dagens ettergivenhet i forhold til Sovjet eller å invitere amerikanerne til Svalbard som «motvekt» mot russerne.

10. Det norske forsvarets stående styrkers oppgave nr. 1 i en krig mot Sovjet er å holde skansen slik at de imperialistiske NATO-troppene kan komme til landet eller, kanskje mer sannsynlig — oppholde den russiske blitzkrigen slik at NATO-styrkene kan forskanse seg med Nordsjøen som forsvarslinje.

11. Påstand: grunnen til den norske basepolitikken er sannsynligvis at NATO og det norske borgerskapet regner med at krig mot Sovjet i dag vil bli ført på liknende vis som mot Tyskland — med Norge okkupert og regjeringa i utlandet.

12. Den norske hæren er et slaktoffer på NATO-imperialismens alter. Den store panikken og deserteringa fra hæren i Nord-Norge på offiserssidene i Cuba-63 og Tsjekko-68 tyder på at de norske offiserene også regner med dette og at de har regnet slik lenge før den gigantiske russiske opprustninga de seinere åra.

13. Den norske forsvarsevnen står ikke først og fremst på våpnene, men på den politiske linja for mobilisering og kamp. Den tyske invasjonen viser dette. Uten en hær som er organisert på massenes oppslutning og på at hele folket trekkes inn i aktiv motstand, kan ikke et lite imperialistisk land som Norge yte noen trusel eller hinder for Sovjet.

14. Å bevilge penger til det norske forsvaret er å bevilge til et forsvar under det imperialistiske borgerskapets kommando. Det er å gi denne kommandoen penger. Det betyr a) at disse våpna midlene blir satt inn mot folket når borgerskapet har behov for det og b) at eventuell motstand mot fienden (Sovjet) bare er aktuell på borgerskapets kommando. Dersom fienden er USA (dvs. USA/England invaderer først) vil våpna kun bli brukt mot folket. Før krigen i 39—40 støtta kommunistpartiet opp om militærrustning for den franske staten til krig mot Tyskland. Resultat: voldsapparatet blei brukt mot kommunistpartiet av den franske staten og seinere Vichy-regjeringa mot folket. Videre: dersom England og ikke Tyskland invaderte i 1940 (ikke usannsynlig) ville det norske militærapparatet sannsynligvis ikke blitt satt inn i det hele tatt. Men trolig ville være at det norske militærapparat hadde blitt satt inn mot nordmenn som oppfordret/gikk til kamp mot de engelske invasjonssoldatene.

15. Den kommunistiske analysen av det norske NATO-forsvaret står ikke i veien for at vi også kan kritisere dette forsvaret konkret for hva det gjør eller ikke gjør — stille krav om at borgerne forsvaret oss mot imperialismen og at hæren blir innretta i forhold til det. Vi er mot den borgerlige staten, men slåss likefullt for et utall reformer med krav til denne staten.

16. Å slåss mot en invasjon vil betyr å slåss for dette på tvers av og uavhengig av linja til den norske borgerlige staten. Fra første stund må motstandslinja agiteres blant soldatene, kravet

må være å få soldatene til å opptre i samsvar med opplegg for fornuftig motstand. Verken nasjonen eller folket er tjent med masseslakt av den norske hæren i Brig. N. slik det ser ut som NATO har lagt opp til for å bevare noen flyplasser for NATO. Vi må lære av hvordan Kampuchea tok imot Vietnam. Et knusende nederlag tar fra folket de mest kvalifiserte soldatene til å fortsette krigen samtidig som et slikt omfattende og ørkesløst tap uansett heroisme, vil bare utvikle defeatisme. At knusende masseslakt skulle utvikle kammoralen i folket ville i tilfelle være noe heilt nytt i krigshistorien.

17. Ifølge teorien om folkekrigen er oppgava i innledningsfasa først og fremst å bevare kreftene mest mulig og samtidig vinne noen seire for å vise at det nytter også for den som er svak og tilføre den overlegne fienden nederlag. Å bevare mest mulig styrker innsett er spesielt viktig for det kommunistiske partiet som vil bli utsatt for umiddelbar klappjakt og henrettelse av en russisk okkupasjonsmakt.

18. Forrige verdenskrig viser med all tydelighet de herskende borgeres holdning til krigen og til folkets kamp mot okkupasjonsmakta. Dette er uttrykk for det imperialistiske borgerskapets politikk og for dets salg av fedrelandet og nasjonen. Den som stoler et øyeblikk på dette borgerskapets «ærlige» motstand lurar både seg sjøl og folket og kan komme i en tragisk stilling når okkupasjonen er der. Det kommunistiske partiet må fra første stund — ja lenge før krigen bryter ut — uredd agitere si linje for krigen og fortelle folket hva det kan vente av den norske hæren og det norske herskende borgerskapet.

19. Samtidig må vi være åpne for samarbeid med enhver kraft som retter seg mot okkupasjonsmakta både i fra nasjonen sjøl og fra andre nasjoner som bekjemper samme fiende som oss. Vi må holde på en analyse av at dette er midtkrefter, midlertidige allierte eller dobbeltspillere. Men vi kan ikke godta å samarbeide med f.eks. borgerlige og reformistiske krefter på disses premisser slik som Milorg og Hjemmefronten samt Lonson-regjeringa forlangte under krigen. Vi kan verken godta deres politikk eller taktikk, men utvikle vår egen politikk og taktikk og gjennom å vinne oppslutning om denne i massene og i kamp mot okkupasjonsmakta presse høyrefløyen til å gjøre reell motstand og vinne midtkreftene for en riktig politikk.

20. Kampen mot krigen er allerede begynt. Vi må mobilisere massene til den både i politisk analyse og kunnskap og konkrete handlingsparoler. Vi må slåss mot supermaktene og særlig den russiske aggresjonen og opprustninga. Vi må drive propaganda og masseaksjoner mot forhold som: Mot opprustinga, særlig den russiske militariseringa på Kola, Svalbard og Barentshavet, men og undergravinga av basepolitikken fra NATO si side. Mot blokkpolitikken. For nasjonalt sjølstende for alle land. Det er en grov feil fra partiet at det tillater revisjonistene å drive sitt falske fredsarbeid og ikke sjøl å reise massene til kamp for fredsparoler. I ei førkrigstid må vi ha en politikk både for kamp for freden og for krigen når den bryter ut. Å ikke sloss for freden, men begrense seg til å peke på at verdenskrig er uunngåelig er ei sektersk politisk linje.

Torgeir R

KAPITULASJONSTESER

Dette er ingen detaljgjennomgåing av teseframlegget. Det ville være omfattande. Kommentaren tek opp tre saker: korleis analyserer tesane situasjonen i verda i dag? Kva med alliansespørsmålet og til sist den kapitulasjonslinja som tesane fremjar. Denne avgrensiga til tross: Eg vil åpne med ein generell påstand. Teseframlegget skjemmest av kva eg vil kalle pompøst preik. Nokre dømmer frå starten: Kva fortel tese 4 om ikkje anna enn at dei imperialistiske krigane har vore imperialistiske. Same med tese 6. Borgarskapet kan godt forfølge politikken slik tesa seier, men vi må meine noko meir presist om kven som forfølgjer kva. Knyter dei seg til okkupanten som quislingar? eller fører «forfølginga» til at dei vert borgarlege patriotar? Du hentar konkretiseringa di frå andre verdskrigen.

Ingen ville finne på å likestille desse gruppene då. Seriose militærteser som skal stake ut vår politikk i ein liknande situasjon i framtida kan ikkje la vere å skilje mellom jøssing og quisling. Min påstand utan meir grunngeving er at her finst ållment og pompøst preik.

KVAR FINST TRUGSMÅLET OM KRIG?

Heile argumentasjonen som fra-

mlegget har til grunn er korleis Nato-medlemskapet bind oss til USA imperialismen. Dette gjeld og den bolken som tek for seg korleis militærpolitikken i Nato ikkje er noko vern om vår sjølråderett og suverenitet. Av og til kan ein tru at kamerat innsendaren tenker på ein situasjon der vi er dregne inn i ein angrepskrig mot Sovjet. Vi må slå fast fylgjande: Tesane tek ikkje utgangspunkt i at det er Sovjet som trugar med krig i dag framfor nokon annan. Tesane seier temmeleg klårt at det er USA som er mest farleg. Eg meiner at situasjonen i verda ikkje er slik. Helst ville eg seie at tesane ikkje tek utgangspunkt i røyndomen i det heile. I beste fall at taktikken som det konkluderast med er knytt til ein ytterst lite truleg situasjon — nemleg situasjonen med åtak frå NATO/USA. Kamerat innsendaren burde seie frå at det ikkje er semje om verdssituasjonen. Han burde argumentere for at trugsmålet frå Sovjet ikkje er det fårlegaste, kvifor han er mest mot USA.

INGEN ALLIANSAR

Tesane legg stor vekt på einskapen i imperialismen og i borgarskapet. Dette ser vi i innleiingstesane og vi finn det i tese 18 og 19. Finnst det ikkje noka kløyving som kan legge grunnen for

den minste einskap. Finnst det ikkje ein gong rom for einskap mot fascis-men? Slik eg finn å måtte tolke tesane så er det ikkje grunnlag for og har vel då heller ikkje funnest nokon slik allianse med imperialistiske element eller deler av imperialistisk borgarskap. Tesane som seier noko om andre verdskrigen og okkupasjonen synest å nekte for at slikt vitterleg fanst då. Korleis skal ein ellers kunne skjøne tese nr. 5 og omgrepet «hensikts imperialistiske karakter»? Nei kamerat, slike kløyvingar finnst og slike alliansar er mogelege. Andre verdskrigen synte det, di einauga analyse hindrar deg i å sjå det.

KAPITULASJONSISME SOM SVAR PÅ BORGAR- FORSVARET

Tesane legg mykje vekt korleis Nato-medlemskapet dikterer militærpolitikken vår. Greit nok, men likevel mindre viktig fordi vurderinga er basert på at USA er hovudtrugsmålet mot oss. Men innsendaren hoppar bukk over eit spørsmål, etter mitt syn det viktigaste. Han drøftar ikkje prinsipielt om rettferdig eller urettferdig krigføring. Han er prinsipplaus etter mitt syn fordi han vrir seg og nyttar heller feil og manglar i offiserskorspet og i strategien til grunnlag for å hevde at vi ikkje skal slåss. Når han dreg inn spørsmålet om folkekrig og set det opp mot kva han kallar slaktoffer, verkar dette ikkje seriøst på meg. Her tener folkekrigens veg som staffasje for påstanden om at motstanden ikkje nyttar. Ja kanskje at han ikkje ein gong er rettferdig. Tese nr. 16 er defaultisme av verste skuff. «Fra første stund må motstandlinja agiteres blant soldatane,» seiest det. Men samstundes skal

ikkje blod spillast for å «spare kref-ter». Her stiller tesane seg i mot den viktigaste agitasjonsforma i den situa-sjone, nemleg deltakinga i kampen sjøl. Her skal særskilt kommunistane gå i brodden og slett ikkje sparast slik det synest å gå fram i tesane.

VI SKAL IKKJE HA NOKO NYTT NKP/1940

Min påstand er at desse tesane freista å gjenreise den største vanskelege kommunismen og arbeidarklassen i Norge har hatt. Nemleg NKP i 1940. Overalt har vi sagt at vi må lære av 1940. Men kamerat innsendaren argumenterer heftig og mykje for å kopiere dette sviket. Særskilt kjem dette fram i den feilaktige framstillinga av kor trugsmålet finnst. Denne feilen var det framfor nokon annan som bygde opp sviket frå NKP i 1940. Kamerat innsendaren verkar å ha som hovudtese at det er feil å slåss og at det ikkje er mogeleg å slåss. Han fremjar kapitulasjon samstundes som han oftast og hevdar at kampen vil tene USA imperialismen. Eg kan ikkje skjøne anna enn at her finn vi i røynda lina med desertering ved invasjon. Det samsvarar heilt med grunnlaget for å skape 1940 omatt. Det same må seiast om parolen om kamp for freden i siste tese. Eg meiner det er rett å slåsst for fred og utsetting av krigen. Men kamp for fred kan aldri hindre oss i å åtvare mot krigen og å førebu oss på den. Eg ser fredsparolen hos innsendaren i samband med heile teseframlegget og minner at fredspolitikken då vil hindre oss i motstanden og tene Sovjetimperialismen. Fredsparolen hans set punktum 20 tesar for kapitulasjon.

Svein

NORGE UT AV NATO

Det er blitt hevdet fra flere, bl.a. Harald Gråtopp, at Norge ut av Nato ikke lenger må være ei aksjonsparole. Hva menes med dette? Menes det at vi skal legge NATO-propagandaen så nær inngenting som mulig, må dette etter min mening være ei feil parole.

Jeg tror det er nyttig å se litt på erfaringene fra andre verdenskrig og de overordna strategiske måla våre. I andre verdenskrig la også borgerskapet opp til at landet skulle frigjøres utenfra. Det samme som nå. Og borgerskapet er heller ikke dummere enn at de ikke stiller for store forhåpninger til NATOs brannkorps i en krigssituasjon. Det blir derfor først og fremst ei propagandaparole for borgerskapet for å få oss til å stole på frigjøring utenfra.

Hva skjedde konkret under og etter den andre verdenskrigen. Under kri-

gen hadde vi to linjer. Fra den borgerlige «kretsen» og London hadde vi ei linje mot aktiv motstand. Hjuula måtte holdes i gang mens vi venta på frigjøring fra utlandet. En del andre, særlig på grunnplanet, sto for ei aktiv kamp linje. Den første sto utvilsomt sterkest i landsmålestokk. (SAB forkortelse for sabotasjegrupper som var en kommunistdominert motstandsbevegelse og Max Manusgruppa i Oslo var de viktigste gruppene som sto for kamp). Rent konkret hadde mange av disse operasjoner mer moralsk enn egentlig krigsteknisk interesse. Jeg tenker på sprengningene av de mange knottfabrikkene i landet som hadde liten krigsteknisk interesse og derfor liten bevoktning. Disse var derfor lette å ta. Unntak fantes bl.a. i sprengninga av marineholmen i Bergen og en del av

Max Manusgruppas operasjoner. Årsaken til at linja mot aktiv kamp sto sterkt blandt den jevne nordmann var at det ble propagandert med at frigjøringa ville komme utenfra. Holdningen ble derfor at det gjaldt å komme gjennom krigen med minst mulig tap. Hvis vi ikke fører en aktiv NATO-propaganda risierer vi samme politiske situasjon neste gang.

Etter krigen kom polititropper og utdannet befall som aldri hadde deltatt i krigen fra Sverige og overtok. Bl.a. ble

en av krigsheltene, Shetlands-Larsen, degradert fra løytnant til sersjant og endte som alkoholiker på Håkonsvern.

Dessuten fikk vi Marshallhjelpen. Alt dette var en nødvendig forutsetning for borgerskapets sterke grep om landet og vil etter neste krig være et alvorlig hinder for den overordna strategiske målsettinga som som er sosialismen. Dette kunne bare gjennomføres fordi folket var pasifisert og ikke hadde lært å stole på egne krefter.

Pedro

**SKAL VI GÅ INN
FOR DEN BORGER-
LIGE HÆREN?**

Militærdebatten tar utgangspunkt i at det borgerlige norske forsvars kamp mot ei supermakt er en kamp partiet støtter og deltar i. Betyr dette at vi bør forlate Lenins parole «ikke et øre, ikke en mann til den borgerlige hæren» og gå inn for å styrke forsvaret militært? I motsetning til Gråtopp og forslaget til militærtaser mener jeg at svaret er nei:

«Krig er en fortsettelse av politikken med andre midler» (Mao om den langvarige krigen) AKP(m-l)s prinsippprogram § 22 (side 125): *«AKP(m-l) må seia klart frå om at ingen må ha tiltru til at desse monopola og staten deira verkeleg vil verja Noreg sine nasjonale interesser. Om regjeringa gjer noko som verkeleg verjar Noreg sine nasjonale interesser mot ei supermakt så vil*

vi stø dei, men vi ventar oss ingenting, for dei norske monopola og politikarane deira er kapitultantar.» Hvordan vil den norske regjeringa fortsette sin politikk med voldelige midler? Det norske borgerskapet er ingen nasjonal klasse. Det er et imperialistisk borgerskap som i hovedsak er knytta til USA-imperialismen. I de seinare åra har en del norske monopol (Aker, Dyno, Norcem osv.) knytta kontakter med Sovjet. Deler av DNA/LO ledelsen pleier gode kontakter med Øst-blokk. Men hovedsakelig er borgerskapet pro-amerikansk. Hva slags politikk vil det føre til i tilfelle verdenskrig?

Se på regjeringas politikk i Barentshavet og på Svalbard i dag. Kapitulasjon og ettergivenhet. Se på erfaringe-

ne fra 1940. Borgerskapet var hovedsakelig engelsk-vennlig, men de ga opp sine sympatier for å få mulighet til fortsatt profitt. Alt tyder på at det samme vil skje den dag russerne kommer, borgerskapet tenker på profitten og saboterer all motstand. Enkeltpersoner fra borgerskapet vil nok slåss, men det er sannsynlig at regjeringa vil prøve å ha kontroll over hæren. Hvordan kan vi bøte på det at borgerskapet ikke er nasjonalt ved å bevilge penger til den borgerlige hæren?

Kan den borgerlige norske hæren stoppe et supermaktsangrep? Her vil jeg oppfordre folk til å studere «Slik er Sovjets hær». Alt tyder på at det er militært umulig å stoppe Sovjet ved grensa, og det vil jeg kort begrunne. Det norske forsvaret er basert på at overraskelsesangrep er umulig. Det tar f.eks. ca. ei uke før mobiliseringsstyrken eller NATO kan settes inn i Nord-Norge. Sovjet trener på lynangrep og spesialiserer seg på hurtighet. De kan mest sannsynlig okkupere de viktigste delene av Norge på under et døgn. Russerne er totalt overlegne i antall, trening og utstyr. Panserkilen kan neppe stoppes av ei forberedt forsvarslinje. Derfor må vi, i likhet med Kampuchea, innse at Sovjet ikke kan stoppes på grensa verken av den nåværende borgerhæren eller en noe forbedret utgave av borgerhæren. Sjøl om vi hadde hatt en sosialistisk folkehær av våre 4. mill. kunne vi neppe stoppe dem på grensa, ved begynnelsen av 3. verdenskrig. Likevel går jeg ikke inn for å sabotere motstand i invasjonsoyeblikket. Det er av stor *moralsk* betydning å vise til at vi vil slåss og ikke underkues.

Mao: «*Enhver kommunist må innprente seg den sannhet at den politiske makt ligger i geværet*». Dette må vi holde fast ved. Men det er ikke slik at

krigen avgjøres ved å telle opp våpna hos de to partene. Derfor hjelper det ikke mye å sende masse nye våpen inn i en hær som styres av ledere med en feilaktig politikk. For det er politikken som styrer våpna, og Mao slo fast i en samtale med A.L. Strong at utfallet av en krig blir bestemt av folkene og ikke av en eller to typer nye våpen. Det fins våpen i Norge i dag, og det vil finnes våpen så lenge Norge er et klassesamfunn. Vi må vite hvor de er og hvordan vi skal bruke dem. Vi må sørge for at borgerskapet ikke prøver å gjøre dem ubrukelige som i 1940. Hvorfor mener programforslaget at borgerskapet hadde en del våpen liggende uskadeliggjort i 1940, men ikke vil gjøre liknende tiltak i dag? Uskadeliggjøring er resultatet av en feil politikk, en politikk for å hindre folk å ta makta i egne hender eller ta opp kamp mot en fiende. Jeg kan ikke se at situasjonen i dag er så forskjellig fra slutten av 30-åra, at det er garantert at ikke borgerskapet på nytt gjør slike tiltak for å ha full kontroll over hæren «sin».

Gråtopp og programforslaget vil gå mot enkelte poster i forsvarsbudsjettet og for andre. Hvilke typer poster er det dere vil gå inn for og hvilke mot? Etter mitt syn kan de fleste, ja kanskje alle postene på budsjettet brukes både for og mot folket. Det er sjølsagt ikke sånn at TOW bare kan brukes en veg. Faktisk var det marinen som ble satt inn mot folket både på Menstad og i Hammerfest. Vil Gråtopp f.eks. gå inn for kjøp av F-16, de ville være bra å ha mot det russiske flyvåpen. Eller vil du gå inn for å øke etterretninga til militæret slik at forsvaret får vite mer om russiske troppebevegelser og mer om Gråtopp? Så lenge vi har et borgerlig forsvaret mener jeg vi må gå mot hver eneste bevilgning, for det er mer sannsynlig at de blir brukt mot oss enn at bor-

"Rødtopp" er mot å forkaste parola "ikke et øre ikke en mann...". Han går likevel inn for ikke å sabotere motstand i invasjonøyeblikket.

gerne skulle ønske å rette våpna mot ei supermakt.

BORGERHÆR – FOLKEHÆR

En del kamerater har en feilaktig oppfatning av forskjellen mellom borgerhær og folkehær. Det legges fram syn som viser ideer om at når borgerhæren legger ned våpna skal folkehæren opprettes på stedet, overta våpna og soldatene og kaste seg inn i kampen. Enkelte steder kan nok slike ting skje, men hovedsakelig må vi nok basere oss på at folkehæren skal bygges opp gjennom år og drive en langvarig folkekrig. Folkehæren må også basere seg på våpen stjølet fra fienden eller etter hvert egenproduserte varer. Det vil gå langt ut i en folkekrig før vi kan regne med å få baser som kan reparere en TOW eller produsere skudd til den.

NATO

Jeg er mot NATO og mener at vi straks bør gå ut å danne uavhengig for-

svar. Jeg er enig i at dette i dag ikke er den viktigste oppgaven som står på tapetet, og det er et norsk spørsmål som Sovjet ikke bør få presse oss til å ta avgjørelse i. Men når jeg leser militærprogrammet blir jeg svært i tvil hva forfatterne mener. Jeg mener det veldig lett kan tolkes i retning: «Vi sier vi er mot NATO, men vi går egentlig inn for å fortsette i NATO». Jeg mener vi bør forandre formuleringa «aksjonspapole» til å forklare at det i dag ikke er en høyt prioritert oppgave. Vi må også fjerne de militære forutsetningene for å gå ut av NATO. Om vi forutsetter klart at vi ikke er villige til å la Sovjet presse oss ut burde dette være klart Stjernø-alternativet er jo heilt urealistisk fordi borgerskapet aldri frivillig går med på en avrustning.

Konklusjon: NATO-punktet omarbeides slik at det ikke kan reises tvil om vår NATO-motstand. 2. Det gjøres endringer i militærprogrammets pkt. 8.5. slik at parolen «ikke ett øre, ikke en mann» fortsatt står.

Rødtopp

NOEN ARGUMENTER I MILITÆR-DEBATTEN

På grunn av stor arbeidsbyrde kan jeg ikke svare utfyllende på de innlegga som retter seg mot meg. Tillat meg derfor å svare skissemessig, og å ta opp noen få hovedsaker.

1. Til Ulf i mars-TF.

Du sier at programmet er klart i spørsmålet om de væpna styrkenes karakter og at jeg tåkelegger. Jeg mener du tar feil, men jeg vil samtidig takke for at du har bidratt til å få fram en svakhet ved programmet som jeg hadde oversett. Saka er at de væpna styrkene er det norske borgerskapets redskap til å sikre den politiske makta si. De er derfor retta både innover og utover. Det er ikke sånn at borgerskapet ønsker en utenlandsk okkupasjon eller at de helt sikkert ikke vil sette seg til motverge. På dette punktet er programmet alfor bombastisk i å påstå at de væpna styrkene ikke er retta mot aggresjon.

Du snakker om den 1. verdenskrigen, men unnlater å snakke om denne krigens karakter. Du vurderer heller ikke den krigen vi står overfor. Teoretisk diskusjon løsrevet fra tid og rom er lite gavnlig. Dimitrov gikk inn for å støtte noen militærbevilgninger som bidrar til å styrke forsvarsevnene mot aggresjon i endel kapitalistiske land. Jeg er altså i godt selskap når jeg kritiseres for å «bryte med leninismen».

2. Til «Kompani» i mars-TF.

Du misforstår meg hvis du trur at jeg er for å gå offensivt ut med anti-NATO-parole. Jeg slår fast mitt prinsipielle syn på NATO, men det bør være klart at jeg ikke ønsker å stille en anti-NATO parole som ikke avgrenser seg klart fra Kremles interesser. Det er ikke noe alternativ å gå ut i en pro-sovjetisk «nøytralitet».

3. Til Pedro i dette nr. av TF.

Du spør hva jeg mener med at «Norge ut av NATO» ikke er en aksjonsparole. Det er mulig jeg bruker et begrepsapparat som er dårlig kjent. Men jeg bruker begrepet på samme måte som Stalin definerer det i en artikkel om paroler på ulike nivåer. Han skilte mellom propagandaparole, agitasjonsparole, aksjonsparole og direktiv. Skilene vil praksis ikke være helt klare. Men inndelinga gjelder likevel i hovedsaka. Stalin forklarer at når den politiske situasjonen i massene og i samfunnet ikke er moden, vil ofte en parole (han drøfter parolen «all makt til sovjetene») bare kunne være en propagandaparole. Aksjonsparolen er først aktuell når saka for alvor står på dagsordenen, når massene er innstilt på den og den kan gjennomføres. Utfra en sann definisjon skulle det være nokså klart at «ut av NATO» ikke er noen aksjonsparole. Verken de objektive eller de subjektive forutsetningene er til stede. For å si det på norsk: Det foreligger in-

gen realistiske og/eller akseptable muligheter for at Norge skal gå ut av NATO Massene er ikke innstilt på det, de er tvert imot for NATO.

Den situasjonen du beskriver (borgerlig dominans i krigen og etterpå) hindres ikke på noen måte av propaganda. Den kan bare hindres gjennom en større militær styrke som bygges opp gjennom krigen.

4. Til Rødtopp i dette nr. av TF.

«Likevel går jeg ikke inn for å sabotere motstand i invasjonøyeblikket». Denne setningen er karakteristisk for hele holdninga i innlegget ditt. Skjøner du ikke at graden av borgerlig offisiell motstand i innledningsfasen vil ha avgjørende virkning på hvordan den seinere kampen går? Jeg ønsker en mest mulig effektiv borgerlig motstand, som påfører den sovjetiske militærmaskinen størst mulig tap. Det er noe annet enn å «ikke sabotere». Nettopp fordi jeg ønsker en sånn motstand kan jeg ikke stille meg likegyldig til åssen militærutrustninga er.

Du sier: «Panserkilen kan neppe stoppes av ei forberedt forsvarlinje». Nei, sjølsagt. Det ville være galematias å møte russisk panser på linje. Det nekkes i dybden med mobil krigføring, og til det trengs det massevis av styrte anti-panservåpen. Finnes disse våpna i tilstrekkelig grad i gag? Er det likegyldig for Rødtopp om de finnes? Du sier at TOW kan brukes to veier, og

det må jeg si at dersom borgerskapet planlegger å drive anti-gerilja-krig med styrbare anti-panservåpen så bør vi prise oss lykkelige. Men geværer kan sjølsagt brukes mot folket, samtidig er jeg for at det finnes tilstrekkelig med geværer til at hele mobiliseringsstyrken og vel så det har noe å bruke mot en invasjonshær. Svaret på dette dilemmaet har jeg behandla tidligere. Vi har ingen annen garanti mot at våpen skal bli brukt mot folket enn å drive politisk mobilisering blant soldatene.

Du spør om jeg støtter kjøpet av F-16. Nei, jeg gjør ikke det, fordi jeg mener at denne flytypen er dårlig egna til den typen krigføring som blir aktuell. Dessuten betyr det å prioritere et prestisjeprosjekt framfor styrking av infanteriet og anti-luftskyts.

Du spør om jeg støtter etterretning som retter seg mot russiske troppebevegelser og Gråtopp. Et meningsløst spørsmål. Russiske troppebevegelser kan registreres på NATOs overvåkingsradar. Om NATO vil prøve å registrere meg på den samme radaren skal de få gjøre det. Det er klart jeg ikke vil stemme for bevilgningene til militær etterretning, fordi de inneholder både militær og politisk overvåking. Samtidig er jeg helt mot å avsløre beliggenheten av de norske varslingsstasjonene.

GRÅTOPP

KOMMENTARER TIL SK's ØKONOMI- SJØLKRIK

DEBATT

Jeg synes det var fint at partiledelsen har laget en såvidt fyldig redegjørelse/sjølkrikk angående den økonomiske situasjonen i partibedriftene. Likevel er det mange ting jeg ikke får til å stemme.

1. Manglende årvåkenhet fra SKAU?

Et viktig punkt i sjølkrikken er manglende kontroll/årvåkenhet fra SKAU sin side. Men nå nevnes det at det har blitt akkumulert underskudd over flere år. Da er ikke riktig betegnelse mangelfull kontroll, men *uteltelse* av økonomisk kontroll.

Duplo, KK og Oktober utgjør et konsern sies det i sjølkrikken. Ut fra sammenhengen virker det som om dette rettferdiggjør at det er manglende rutiner for det økonomiske mellomværende for disse bedriftene. Jeg går ut fra at SKAU vil rette på dette.

2. Oppsamla underskudd?

SKAU skriver: «Allerede da dagsavisa starta overtok den et oppsamla underskudd på flere hundre tusen kroner fra dagsavisa.» Hva menes det med dette. Underskudd er noe som framkommer i resultatregnskap, det er ikke noe man overtar. Menes det gjeld? I så tilfelle er det langsiktig eller kortsiktig gjeld? Menes det negativ egenkapital?

3. Innsamlinga til klassikerserien.

SKAU nevner ikke hvor det er blitt av de 1,5 mill. kr som ble samlet inn i 1977. Det nevnes at Oktober forlag står

på konkursens rand. Hvordan er dette mulig et år etter at forlaget har fått tilført 1½ mill. som tilskudd til egenkapitalen?

4. Oktoberbutikkene.

SKAU sier at bokhandlene har fått seile sin egen sjø. Hadde det bare vært så vel. Mitt inntrykk er at bokhandlene har blitt villedet til å foreta uforsvarlige/ekstravagante investeringer. Det er blitt rådet til store investeringer (på 10% av årsomsetningen) uten ett øre i kasse/bank og med klokkeetro på at dette skulle betales raskt gjennom salgsinntekter. Det er blitt rådet til overgang til nye og større lokaler, fremdeles uten ett øre i kasse/bank. Forlaget har derimot ikke gitt veiledning i økonomisk styring mhp. innkjøp/investeringer. Jeg håper SKAU tar initiativ til slik rettledning. Det går fint å drive butikk på amatørbasis når omsetningen er rundt 100 000 pr år. Men når oms. begynner å nærme seg 1 mill. kr kan små amatørfeil lett bli kostbare. Jeg håper SKAU innser dette.

5. Hva kan vi vente framover?

Jeg har inntrykk av at salget av Oktober-bøker har stagnert eller gått tilbake. Er dette riktig vil det berøre både forlag, trykkeri og bokhandlere. SKAU nevner at forlaget har lagt for liten vekt på salgsida. Det er utvilsomt riktig, men jeg sitter igjen med et inntrykk av at folk har mindre å rutte med enn før. Dette skyldes delvis lønnsstop-

pen, og for progressive er det et faktum at våre store innsamlinger griper avgjørende inn i økonomien. SKAU bør vurdere dette spørsmålet.

6. Forslag til tiltak.

Driften av partibedriftene er komplisert og sjøl har jeg hverken oversikt eller kunnskap til å gi et helhetlig forslag til tiltak. Her er imidlertid noen ideer:

— SKAU bør ta tiltak for å få mer oversikt over økonomien. Det er nødvendig å ha regnskapsmessig skott mellom de enkelte A/S. Ansvar for butikkdriften bør tillegges distriktene ved å opprettes selvstendige bedrifter i hvert distrikt. I dag har jeg inntrykk av at det er et komplisert mellomregnskap mellom forlaget og de enkelte butikker i kjeden.

— Det bør stilles som krav at alle våre bedrifter skal gå med overskudd sett over perioder på over 1–2 år. Ekspansjon må ses i forhold til dette.

— Prispolitikken må ses i forhold til at vi delvis har monopol innen visse områder. Ved en riktig prispolitikk bør det derfor være enkelt å få til et driftsmessig overskudd. Høye priser vil selvsagt føre til lavere salg. Det bør derfor vurderes nøye hvor mye høyere

prisene bør være. Samtidig som prisene settes opp må selvsagt opplaget gå ned.

— Forlaget må være mer frampå når det gjelder å få tak i utenlandske bestselgere. Se på PAX som har gitt ut «Frydenholm» og «Amerikanske bilder».

— Rundt om i landet er det sikkert mye god erfaring på hvordan vi skal øke salget av våre produkter. Sentrale organer må sørge for at slike ideer blir spredd.

— Nå som KK ikke lenger definerer seg sjøl som ei hovedavis synes jeg endel av argumentasjonen for budsystemet faller bort. Det er selvsagt fremdeles mye som taler for budsystemet, men det må vurderes opp mot det vi taper. Det vi taper er først og fremst arbeidsinnsats som kunne vært satt inn på salgssida.

Til slutt vil jeg få ønske SKAU lykke til med ledelsen av å avverge krisa i partioekonomien. Jeg tror det kan bli en hard oppgave, og arbeidet vil utvilsomt kreve stor oppmerksomhet fra SKAU sin side.

Kameratslig hilsen
Karl

OM ØKONOMIEN — SVAR TIL KARL

Vi takker for kommentar til sjølkritikken fra SK/AU. Vi forstår det sånn at vi er enige om de hovedspørsmåla sjølkritikken behandler.

Karl nevner dessuten at det er «man-

ge ting jeg ikke får til å stemme». Vi skal forsøke å klare opp i de spørsmåla han stiller.

Til punkt 1. Karl mener at SK/AU tar for svakt i, når de sier at en feil har

vært manglende kontroll/årvåkenhet med bedriftenes økonomi. Han mener det riktige er at det har vært *utelatelse* av kontroll.

Vi kan ikke være enig i det. SK/AU har drevet kontroll. Men den har vært for overflatisk. Spesielt har vi ikke tatt faresignaler alvorlig på et tidlig tidspunkt. Spesielt viktig er det å merke seg at tidligere underskudd i avisa relativt sett var så små at de ikke representerte noe betydelig problem. I 78 derimot blei underskuddet så stort at det representerte et meget alvorlig problem. Det viktige her er at de feila i *linja* for drifta av avisa, som tidligere ga underskudd av relativt ubetydelig størrelsesorden, i 1978 ga et svært stort underskudd som pga. sin *størrelse* trua avisas eksistens. Manglende kontroll/årvåkenhet forhindre SK/AU å gripe inn i tide for å korrigere dette.

En viktig sak til. Partiet driver sjølsagt revisjon og regnskapskontroll. Men pga. feil i regnskapsopplegg, manglende personell osv. har regnskapene utelukkende blitt en kontroll på etterskudd. Slik har regnskapsarbeidet blitt et middel til kontroll om at alt har gått riktig for seg. Men fordi regnskapene har ligget kraftig på etterskudd, så har regnskapsarbeidet ikke blitt noe redskap til å føre en løpende kontroll. Regnskapene har dermed først og fremst fått historisk interesse: en kontroll på etterskudd om åssen det gikk.

Men det må gjentas: Sjøkritikken understreker at feila i SK/AUs ledelse av partiøkonomien ikke først og fremst er et regnskapsproblem, men først og fremst et resultat av politisk/organisatoriske feil. Vi er derfor ikke enig i Karls påstand om utelatelse av kontroll.

Til punkt 2. Et driftsunderskudd må

sjølsagt finansieres på en eller annen måte. Driftsunderskudda i dagsavisa har blitt finansiert med gjeldsøking, subsidier fra partiet og gaver. Avisas gjeld består både av kortsiktig og langsiktig gjeld.

Til punkt 3. Tilskuddet til Oktobers egenkapital fra innsamlinga har blitt investert i et omfattende klassikerprogram. Samtidig fikk forlaget et betydelig driftsunderskudd i -78. Det er meget arbeidskrevende og dyrt å gi ut klassikere i Norge. Det tilskuddet Oktober har fått har ikke vært tilstrekkelig til å hindre et betydelig underskudd i -78.

Til punkt 4. Vi tar disse opplysningene til etterretning. Ellers er det SK/AUs opplegg å styrke arbeidet med å lede Oktoberbutikkene, ikke minst med sikte på å unngå amatørisme.

Til punkt 5. Vi er enig i dette synspunktet, og det har vært med i vurderinga i utarbeidelse av budsjetter, planer osv. for 79.

Til punkt 6. Vi tar forslaga dine til tilbak til etterretning.

Noen av dem er ideer som vi sjøl har jobba med og satt ut i livet. Andre av dem vil vi vurdere når de spørsmåla de omhandler blir drøfta av oss.

*Kameratslig hilsen
På oppdrag fra SK/AU
— J.K.*

MELDING FRA REDAKSJONEN

Vi har fått inn svært mye stoff til dette nr. av TF. Mange artikler må derfor stå over. Det gjelder følgende artikler om militærspørsmålet: «Den politiske linja er avgjørende». (Jens) «Om militærtesene» (Tatanka Yotanka), «Uttalelse angående forslag til militærteser» (Anti Nato avdeling). To artikler om KK, og tre artikler om byråkrati i partiet må stå over. Artikler om mål-saka, om fiskerne, om forholdet til andre kommunistiske partier, og om å propagandere mer for sosialismen er kutta ut.

red.

